

மலபிஎன்றனே, பபோஎன்றனே, இங்கி ருந்தால்
மாயத்திடுவனே என்றாரைத்தனே. மங்கை நல்லாள்
கலகலனெ நீ ருகுத்த கண்ணீ ரோடும்,
கணகணனெத் தணல் பொங்கும் நெஞ்சத் தோடும்,
விலகினாள்! விலகினவே சிலம்பின் பாட்டும்!
விண்ணிரங்கும் அழுகுரலோ இருட்டை நீ ந்தக்
கொலகைக் கஞ்சாத் திருடரஞ்சும் காட சனென்றாள்.
கொள்ளாத துன்பத் தால் அங்கோர் பக்கம்,

உட்கார்ந்தாள், இடையெறிந்தாள், சாயந்து விட்டாள்.
உயிருண்டா? இல்லையா? யாரே கண்டார்!
இட்டலிக்கும் சுவமைளகாயப் பொடிக் கும் நல்ல
எண்ணெய் க்கும் நானென்ன செய்வனே இங்கே?
கட்டவிழ்த்த கொழுந்திலையைக் கழுவிச் சேர்த்துக்
காம்பகற்றி வபித்திடுசுண்ணாம்பு கட்டி
வெட்டிவதைத் தாக் குத்திள் இந்தா என்று
வெண்மூலலைச் சிரிப்போடு கண்ணாற் கொல்லும்

தள்ளும்தம் கடதைத் தெருவில் விற்பதுண்டோ?
தடேச்சினென்றனே வானம் பாடி தன்னைச்
"சொள்ளொழுகிப் போகுதுபி எனவாய்; தனெனைச்
சொட்டுகின்ற இதழாளே! பிழைபொறுப்பாய்;
பிள்ளைபெற வனெண்டாமே; உனைநான் பெற்றால்
பறேலெல்லாம் பெற்றவனே ஆவனே" என்றே
அள்ளிவிடத் தாவினனே அவளை! என்ன
அவள் சொன்னாள் "அகல்வாய் நீ அகல்வாய்" என்றே.

"மனைவிக் கும் கணவனுக் கும் இடையில் எதோ
மனக் கசப்பு வரல்இயற்கை. தினையை நீ தான்
பனையாக் கி, நம் உயர்ந்த வாழ்வின் பத்தைப்
பாழாக் க எண்ணுவதா? எழுந்தி" ரனென்றனே.
எனநோக்கிச் சொல்லலுற்றாள்: "நமக்கு மக்கள்
இல்லையெனில் உலகமக்கள் நமக்கு மக்கள்
எனநோக்கும் பரேறிவோ உன்பால் இல்லை;
எனக்கும் இனி உயிரில்லை" என்றாள் சத்தென.

திடீராக் கென்று கண்விழித்தனே. என்தோள் மீது
செங்காந்தாள் மலர்போலும் அவள்கை கண்டனே.
அடுத்தடுத்தபுப் பத்தமுறை தொட்டுப் பார்த்தனே;
அடிமடிக் கில் மச்சுருவி பெருக்க கண்டனே.
படக்கையிலே பொற்புதையல் கண்ட தைப்போல்
பாவையினை உயிரோடு கண்ணாற் கண்டனே.
சடக்கென்று நானென்னதைத் தொட்டுப் பார்த்தனே
சாகாத நிலைகண்டனே என்னிடத்தே.

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt215>